

בבית משפט המחוזי בירושלים

עא 10-05-6275
קבוע ליום 1.2.11
פני כבוד השופטת מזרחי
כבוד השופט נועם
כבוד השופט סולברג

המצרערת

מדינת ישראל-משרד הבטחון

(להלן תכונה "הנתבעת")

עיי בייכ עו"ד אררט מפרקליטות מחוז תל-אביב (אזרחי)
רח' הנרייטה סולד 1, תל-אביב, ת.ד. 33475, 64924
טל': 03-6970096 פקס: 02-6467880

- ד ג נ -

המשיבים

ע.מ. זכנ ואח'

(להלן יכונ "הנתובעים")

עיי בייכ עו"ד מוחמד זחלה ואח'
רח' אבן בטוטה 4 ירושלים
טל': 02-6274070 פקס: 02-6274060

הודעת ערעור מתוקנת

מוגש בזאת הודעת ערעור מתוקנת (לאור ההחלטה מיום 17.1.11) מטעם הנתבעת על פסק דינו של כבי השי משה בר-עם ביימ שלום ירושלים. פסק הדין ניתן בת.א 9191/04 ביום 4.3.10 עיי כבי השופט משה ברעם בבימ"ש זה, והתקבל אצל הנתבעת ביום 22.3.10, ולפיו חויבה הנתבעת לשלם לנתובעים סך של 721,500 ש"ח בתוספת שכ"ט עו"ד בשיעור 20% ומע"מ וכן החזר אגרת בית המשפט - והכול כמפורט בטעיף 42 לפסה"ד (להלן "מסה"ד"). הערעור במקור הוגש במועד.

פסק הדין סומן א' (להלן "פסק הדין") לתיק המוצגים שחוגש עם הודעת הערעור המקורי (נסרק בגט המשפט, בד בבד עם הודעת הערעור המקורית).
ההדגשות להלן אינן במקור, אא"כ ייאמר אחרת.

פנת דבר

בשיאה של המלחמה העיקשת בטרור הרצחני שהשתולל בארצנו, בערב פסח תשס"ב – 2002, לאחר כשנה ומחצה שבהם מולאו דפי העיתונים בתיאורים, כמעט שבלונים, כמעט חוזרים על עצמם, של עוד פיגוע ועוד רצח. לאחר חודשים שבהם גלי מתאבדים שטפו את הארץ והנטיעה

באוטובוס זמנה לרולטה רוטית. לאחר מסעי חרג של מחבלים בישובים ובערים, רצח וניטקות במיטותיהם, נשים וזקנים ברחובות – גדשה הסאת.

לאחר הטבח במלון פארק, בנתניה, בליל הסדר ורצח שלוש זורות ממשפחת גביש באלון מורה, החליטה ממשלת ישראל לצאת למלחמה בתשתיות הטרור שצמחו בכל רחבי יהודה ושומרון (איו"ש) (דנ"צ 10480/03 - יצחק בושין נ' מוחמד בכרי . פ"ד נט(1), 625).

גיוס מילואים נרחב וריכוז של משאבים ביטחוניים שטרם נראה זה זמן רב הוטלו לביצוע חמשימה – מבצע "חומת מגן". הייתה זו מלחמה לכל דבר ועניין – לא רק בהיקפי הגיוס, אלא גם בסוג הכוחות – אוויר, שריון, הנדסה. הייתה זו מלחמה עקובה מדם – עשרות הרגים ופצועים בקרבות בתוך ריכוזי אוכלוסייה אזרחית, כאשר האויב אינו חס על מי משקרבו הוא בא ועשה בהם שימוש כמחסה אנושי. מקווים אנו, שזיכרוננו לא קצר הוא ואינם צריכים להאריך בתיאור המציאות ששררה באותם ימים, דומה שהדברים צרובים היטב בתודעה הלאומית. אם כן, בליל 28-29 במארס 2002, לאחר גל פיגועי טרור רצחניים כזכור, התכנסה ממשלת ישראל והחליטה על יציאה למבצע "חומת מגן" והורתה לצה"ל לפעול.

הלחימה הייתה עזה ביותר, ובמיוחד באזור גנין. לחימה שנבתה קרבנות רבים ופצועים רבים עוד יותר, מקרב לוחמינו. המדינה בחרה שלא להפציץ מתאוויר או באש ארטילרית את ריכוזי המחבלים שהסתתרו בתוך הסביבה האזרחית בעיר, אלא להלך בית אחר בית באיתורם. לכך היה תשלום מוסרי כבד:

"...גיהלו כוחות צה"ל לחימה קשה מצית לבית. היה זה מן הקדבות הקשים ביותר שידע צה"ל במסגרת הלחימה בשטחים. אל החיילים נודו ידיות מכל עבר, מטעני תבלה רבים מאד הופעלו נגדם וממשולים ממולכדים הוצבו בדרכם. הפלסטינים החמושים התערו בקרב האוכלוסייה האזרחית, שאלפים אחדים ממנה נותרו במחנה עם פרוץ הלחימה, ונלחמו גם מבתי אזרחים ומתוך מתקנים אזרחיים. צה"ל ניסה לעצמם את הפגיעה באזרחים. לא נעשה שימוש בתקיפות מטוסים או בירי ארטילרי, אך הופעלו טנקים ומסוקי תקיפה. לאחר שכוח של חיילי מילואים נקלע למארב שבו נהרגו 13 לוחמים, הוחלט להכניס למחנה גם דחפורים כבדים, שהרסו בתים שמהם נחצה לחימה. בקדבות במחנה הפליטים נהרגו 23 חיילי צה"ל ונפצעו כ-60 חיילים" (פרשת בושין נ' בכרי - שם).

ואולם, בצד הקרב בשטח, שהתנהל באש וגופרית, ניחל האויב מערכה נוספת על התודעה – הצד שכנגד ביקש להציג את לוחמינו כקלגסים צמאי דם ואף התבטא באופן חמור יותר. סיכום מלחמת התודעה, אין יפה לו, מהאמור בפרשת בושין נ' בכרי לעיל (עניין הסרט "גנין גנין") (עמ' 628-629):

"הסרט 'גינין, גינין' מתיימר להיות סרט תיעודי. רובו תיקרו מתמקד בריאיונות עם תושבי מחנה הפליטים. המרואיינים מוסרים תיאורים קשים של תוצאת הלחימה שניהל צה"ל במחנה; החרס של מבנים וחפציה באוכלוסייה. תיאורים אלה מועצמים לעתים על-ידי הרושם שיוצרת עריכתם הוויזואלית של החומרים המצולמים, שגחלק מן המקרים על פניהם אינם נאמנים להקשר שבו צולמו. חלק ניכר מן המובא בו עשוי, אמנם, להיחשב כתיאור (גם אם מוקח וסובייקטיבי) של סבל הנגרם לאוכלוסייה אזרחית כתוצאה מביצוע פעולות צבאיות לגיטימיות בשטח הבנוי בצפיפות. ואולם בכמה מחלקיו נכללו תיאורים של מעשים מכונים, שכביכול בוצעו על-ידי חיילי צה"ל כלפי אזרחים מתושבי המחנה, ושלפי כל אמת-מידה מוכרת הריהם בבחינת פשעי מלחמה חמורים. בכלל אלה ניתן למנות כמה תיאורים של הרג אזרחים (ילדים, נשים, זקנים ונכים) ושל הרג עצירים כמותים. יצוין כי השמועות על אחרות ביצועם של פשעים כאלה, שחופצו על-ידי וביחמת גורמים בהנהגה הפלסטינית, הוכחשו בתוקף על-ידי צה"ל. דוברי צה"ל חזרו וחסיירו, כי דרך הפעולה שנקט הצבא לאורך המבצע התאפיינה במאמץ לצמצם ככל הניתן את הפגיעה באזרחים חפים ממשע וברכוש, וכי בשל נסילתן על עצמו של מגבלות אלו נמנע הצבא מלהשתמש באמצעי לחימה שהיו עשויים להביאו להשלמת משימותיו יותר מהר ותוך הקטנת הסיכון לחיילים. גם ארגונים בינלאומיים שחקרו את האירועים בגינין הגיעו למסקנה, כי הגם שבמהלך המבצע פגע הצבא בזכויות אדם של תושבי מחנה הפליטים, חרי השמועות על ביצוע טבח בתושבים, או תוצאות מתוכננות להורג, הן חסרות יסוד. ואולם, הסרט 'גינין, גינין' הציג את השמועות הזדוניות כתיעוד של התרחשויות שאירעו בפועל; ומצא, כי לפחות חלקים אלה של הסרט הינם שקריים בעליל.

גם בזיון הקודם בעניין הסרט 'גינין גינין', הוצגו הסילופים שמטרתם הייתה ליצור תודעה של פשעי מלחמה שבוצעו, כביכול, ע"י כוחותינו:

"הסענות העיקריות המתעלות בסרט הן: צה"ל ביצע טבח בגינין וניסה לטשטש אותו ולהעלים את הגופות. חיילי צה"ל פגעו במכוון בילדים, נשים, זקנים, ואנשים מוגבלים."

(בג"ץ 316/03 - בכרי ואח' נ' המועצה לביקורת סרטים ואח'. תק-על 2003(3), 353, עמ' 364).

אם כן, הניסיונות להכפיש את לחימת צה"ל בגינין, היו שלובים היטב בלחימה הערה ואף התחוללו במקביל ולאחר מכן. עניינתו, משתלב היטב – הם בצד הקשר לקרב הקשה שהתחולל בגינין והן בהקשר של הקרב על התודעה.

כתב התביעה בתיק דגן, התשובות לשאלון, התצהירים ועודיות התביעה, לא הותירו כל ספק, כי התובעים מעלים כאן טענת קשה ובלתי מתקבלת העל הידעת כנגד כוחותינו: **רצח בדם קר של ילד בדמי חייו.** זו הייתה גרסת עד הראיה היחיד לאירוע, האח בן ה-8 של חמנח (עמ' 26 לפרוטוקול הדיון – מסומן ח' בתיק המוצגים):

ש.ת. הלכנו אני ואח שלי פארס לקנות מצרים מהמכולת. הלכנו אחרי שהסירו את העוצר. כשהגענו למכולת, יש צומת, היו שם שני טנקים. לפני שהגענו לחנות היה ירי. מתוך כחד נפלטו לרצפה, הסתכלתי על אחי פארס ואז הוא רץ ונפל לריצפה. ראיתי אותו מנסה לקום ללכת ושוב נפל. כשהסתכלתי לעבר הטנק, ראיתי חייל עומד בטנק ומכוון את נשקו. הייתי במרחק מהטנק של כמה עשרות מטרים. היה ירי ואז הוא נפל. היה ירי של כדור בודד אחד ואחרי זה לא היה ירי נוסף, הם הפסיקו. החייל ראה את אחי כשנפל והחייל ירד מהטנק. אני לא זוכר במדויק. אחרי שאחי נפל, הגיע בחור ולקח אותו ברכב לבית חולים, מדובר בבחור שעבר באזור.

גי"מ הנכבד קמא, בחר לקבל את התביעה.

מורכבת ככל שתהא, הקונסטרוקציה המשפטית, על בסיסה בנה את פסק דינו, ועל אף שלא קיבל, הלכה למעשה, גרסה זו, כפי שעוד יפורט, יש בפסק הדין, המקבל את התביעה, לניטימציה, לא רק לטענות שקר, אלא גם לחגשת תביעות המעלילות על חיילי צה"ל המנוססות על טענות שקריות, זכרים שהדעת לא שובלונם.

ביימ הנכבד קמא, הכריע בתחילה, כי אל מול הגרסה הכללית, כזכריו, שהציגה הנתבעת, הוא מאשר את גרסת התובעים לאור עדויות העדים מהחקירה הפרטית שהביאה הנתבעת - לעצם קרות האירוע, קרי, הפגיעה במנוח מירי צה"ל. לאחר מכן, קבע כי הגרסה אותה יבחון למטרת בחינת שאלת האחריות המשפטית, תהיה על בסיס עדויות שנגבו בחקירה הפרטית, קרי, באירוע שנסייבותיו אחרות לגמרי מאלו שתוארו בתביעה. על בסיס עובדות אלו, ובהתעלם משאלת מועד קרות האירוע, קבע כי המנוח נפגע בעת ביצוע ירי על מיזי אבנים. כך, משלנתבעת לא הייתה גרסה פוזטיבית כיצד הדבר התרחש, השתמש בחוקות מעבירות נטל הראיה וחייב את המדינה באחריות, תוך שהוא שולל התקיימות הגנות נטפיות, דוגמת הגנת הפעולה המלחמתית.

המערערת, אינה יכולה לעמוד מגוד, במקרה כגון דא, במיוחד כאשר הוכח בבית המשפט, אף לדין של בית המשפט הנכבד קמא, כי גרסת התובעים גרסת שקר היא:

"תובע המביא גרסה כרויה לבית המשפט, אינו זכאי לכך שבית המשפט יכריע את הדין לטובתו על-פי תשתית עובדתית אחרת, שהתבררה מן הראיות".

(ע"א (י-0) 6380/05 מירב כהן נ' ישראלים תעשיות 1972 בע"מ, מיום 19.12.05 מפי כבוד השופטים גל, זילברטל ואפעל-גבאי; פסק-הדין אושר בברי"ע 682/06 מירב כהן נ' ישראלים, מיום 10.7.06)

ואלו נימוקי הערעור

טענות הנתבעת מפורטות בעיקרי הטיעון המוגשים בד בבד, ואין בהשמטת טיעון כזה או אחר מהודעה זו, כדי לזותר עליו, ככל שנכתב בעיקרי הטיעון.

1. טעה ביימ הנכבד קמא כשקבע כי טענת הנתבעת שאירוע כנטען בכתב התביעה לא התרחש הינו בעוכרית. שלילתו של אירוע שקרי, כפי שהוכיחה, באופן פוזיטיבי, לדידה, אינו יכול להיות לה לרועץ, ולא כל שכן כאשר הנטל מוטל על כתפי התביעה.
2. טעה ביימ הנכבד כשהתעלם מחסתירה המהותית של גרסת התביעה, אשר גרסה גרסת ירצח בדם קרי בזמן של שקט ושלווה פסטוראלית, כשקבע בסופו של יום שהמטח נפגע מירי צה"ל על בסיס עדים אחרים מגעין, שהובאו במסגרת חקירה פרטית, תוך ועקב התפרעות ויזוי אבנים. ביימ התעלם מהחלכות מפורשות הקובעות כי גרסת פסטוראליה שנדחתה - מביאה לדחיית התביעה. אין לשקרן לחינות פוי שקריו.
3. טעה ביימ הנכבד כשהתייחס לעדויות הנזקרים מגעין כעדויות שהגנה לכל דבר ועניין, ולא כמי שהובאו לסתירת טענות התובעים, כשסמך עליהם גרסה על בסיסה חייב את הנתבעת. לסבר את האוזן נצטט מדברי עד אשר כזה, בעל המכולת (עמ' 21 לפרוטוקול):

12. טעה ביי"מ משהתעלם ממימד הזמן במקרה דנן. אף כי נימק מדוע הוא מקבל את הגרסה ולפיה המנוח נפגע מירי חיילי צה"ל, הוא לא נימק מדוע קיבל את הגרסה שהיה זה דווקא בוקרו של יום 11.4.02, כנטען בתביעה! אם האירוע לא התרחש במועד שנטען בסוג החגנה אלא במועד אחר – דין התביעה להידחות. למותר לחסביר מדוע מבחינה משפטית, אך גם מבחינת שבדנית, נציין, כי אם אכן נפגע המנוח, בעת התפרעות, במועד אחר והיה נודע לנתבעת על כך, במועד סמוך, ניתן היה לספק גרסה עובדתית פוזטיבית על נסיבות הפגיעה זו. מן המפורסמות, שבאותם ימים התחוללו קרבות קשים בגזרת גנין נראו פרשת בוסידן לעיל, ולא מן הנמנע, שאם המנוח נפגע, היה זה תוך כדי אותם קרבות. ביי"מ התעלם מכך שהנתבעת הוכיחה כי המועד הנקוב בתביעה, אינו מוכח ואף נשלל מהעדויות בבסיס הגרסה החדישה שנוצרה ע"י ביי"מ הנכבד קמא.

13. טעה ביי"מ הנכבד קמא ביוחסו משמעות למוצג 1/ שהינו נחודה להיות תעודה רפואית, שנתנה שלושה שבועות לאחר האירוע הנטען – ב 2.5.02, ומודגש בה, בסופה כי נתנה לבקשת המשפחה!!! לא הוצגו כל מסמכים מזמן אמת, ולא כל שכן – צילומי הרנטגן האמורים בה. המסמך האוטנטי, אף שהוא מצוי, כפי שהעד האב, בידי המשפחה, לא הובא לבית משפט (עמ' 26 ש' 6) ולא הובא עורך המסמך – עד רלוונטי גם אם שלא להעיד! לא זו אף זו, בודאי שאין ערך למסמך לעניין – מועד האירוע הנטען התביעה ולא כל שכן ל סיבת המוות – ר"י בידי כוחותינו דווקא.

14. טעה ביי"מ הנכבד קמא כשהשווה עניינו לענין אלפאתח, שם, הודגש, כי המסמכים הרפואיים נתנו בבי"ח בשליטה ישראלית (בניגוד מוחלט, אין חולק, למקרה דנן).

15. טעה ביי"מ הנכבד בהתעלמו מאי המצאת צילומי הרנטגן כפועל לחובת התביעה. טעה בהסתמך על גרסת האב המעושה, בעת הדיון, שהוכחה כמסותרת, ככלל. טעה כשקבע כי אין ראיה פוזטיבית על מסירת הצילומים לידי המשפחה. וכן, בכך שטען כי היה על הנתבעת הנטל להראות שמות המנוח נגרם ממקור אחר.

16. טעה ביי"מ הנכבד קמא, משהתעלם מטענות הנתבעת לענין שהווי בהגשת התביעה.

17. טעה ביי"מ הנכבד משלא ייחס לעדות העד מטעם הנתבעת – סא"ל גיל, רמ"ט החטיבה שהייתה אחראית על הזירה הנטענת של האירוע – ערך וראה בה עדות כללית בלבד אף שקבע כי "בעיקרה מקובלת עליי". זאת, אף שעדות זו "שללה באופן פוזיטיבי, תוך הסתמכות על עובדות ורישום ביומן, את היתכנותה של התביעה – במקום וזמן הנטענים. ביי"מ הנכבד קמא לא נימק מדוע עדותו הייתה כללית ומדוע אין הוא מקבל את כל האינדיקציות שהעד ציין לאי היתכנות התביעה. טעה ביי"מ הנכבד כשלא נתן משקל משמעותי להעדר תיעוד ביומן המבצעים לאירוע הנטען ולמד זאת מזהלכת טבוג'יה. טעה כשקבע כי תיתכן אפשרות של יריה בודדת במהלך התפרעות "קלה" אשר לא "זכתה" לרישום, בעוד שאפילו לפי הגרסה החדשה שיצור, דובר על התפרעות של 200 מידיי אבנים, בעת פתיחת העוצר!

18. טעה ביי"מ הנכבד קמא, כשקבע שביצוע ירי מטנק על 200 מידיי אבנים, חלקם עם קלע-חזיר באמצע הקרב על גנין, במהלך מבצע חומת מגן, אינו פעולה מלחמתית.

19. טעה ביי"מ קודם כל, כשקבע כי מבצע, בהיקף כה גדול, לכשעצמו, אינו פעולה מלחמתית.

20. טעה ביימ הנכבד קמא, כשלא אפשר לנתבעת לטעון טענת הגנה זו, בטענה החילונית, בניגוד לדין ולפסיקה (ראו החריג שבסיפא לסעיף 72(ב) לתקנות סדר הדין האזורי, התשד"ם-1984 – אי ידיעת העובדות כהויתן). זאת ועוד, כפי שהובהר לעיל, הכחשת הנתבעת היא לא רק על קיומו של אירוע אלא על המועד הרלוונטי לנתבעת – 11.4.02.

21. לגופו של עניין. עסקינן בפעולה מלחמתית. עצם מבצע חומת מגן בגעין הינו פעולה מלחמתית, ועוד כשעסקינן בתקופה החדשה של הלחימה בגל הטרור מספ' 2000. ביימ הנכבד טעה בישמו הלכות – לא רק בדרך שאינה נכונה – אלא גם בישמו הלכות שעניינן במועד ובזמנים אחרים, תוך השוואה מעוותת שלום (באופן יחסי) לעתות מלחמה!

22. ביימ התעלם מעדות הנתבעת באשר למסוכנות היחודית לחיילנו במועד ובמקום הרלוונטיים לנתבעת, לצורך בחינת הגנה הפעולה המלחמית.

23. טעה ביימ הנכבד קמא כשקבע כי הייתה כאן התרשלות של הנתבעת, על בסיס הגרסה החדשה שיצר, חריג גם לפי זו, אם מקבלים גרסת בעל המכולת, דובר בהתפרשות רבתי של 200 צעירים ורוגטקות (קלע-דזיז) בידם! ביצוע ירי לעבר מי שמבקש להרוג אותך, קשה לומר שאינו ביחס ישר לסיכון שנוצר. ירי שכזה אין בו התרשלות.

24. טעה ביימ כשהפעיל את הלכת הלכת טבוג'ה במקרה דנן, כלל וכלל, בהיות שהנסיבות שונות לחלוטין, והמדינה הציגה גרסה טזיטיבית החלטית ומשכנעת בהקשר של אי קיום דיווח כמלמד על אי קיומו של אירוע, במועד הנטען, בין היתר.

25. טעה ביימ הנכבד קמא, משהחליט, כי למרות הוראות החוק לעניין אי תחולת סעיפי העברת נטל הראייה, חל כאן החריג בסיפא לסעיף 45(א) לחוק הנויקים הארחיים. המקרה דנן אינו חריג לכלל הנויקים מסוגו, ואינו שונה ממקרה אחר שבו הנתבעת טוען להדיס. ביימ פסק כאן בניגוד להלכות ביימ העליון בעניין אלעבד וג'ודה שהוא עצמו ציין, וטעה גם באבחון של זו הראשונה (באשר לשניה, המאוחרת, לא ביצע כל אבחון).

26. זאת ועוד, טעה, ביימ הנכבד קמא כשהפעיל, בניגוד לדין ולפסיקה את ס. 41 מקום מקום שלנתבעים דנן, הייתה גרסה מוצקה, גרסת הרצח, וזו נשמטה וביימ קמא היה צריך ליצר עברם גרסה חדשה!!!

טעה ביימ הנכבד קמא, כשהוסיף וקבע כי "המדינה יצרה, בהתנהלותה, עמימות ראייתי מלאה, על נסיבות המקרה". ביימ קמא, בכל הכבוד, סתר עצמו מניה וניה. מחד, קיבל ואישר את עדות רמ"ט החטיבה שבעיקרה הייתה מקובלת עליו, ומאידך הטיל עליה אשמת, בניגוד לאמורה בה!

טעה ביימ הנכבד כשהחיל, בניגוד לכל הפסיקה עד כה בתביעות כגון דא, את סעיף 38 לפקודת הנויקין, בהעדר חזקת "החזקה והמסירה".

27. לאחר שסבר ביימ קמא, כי התקיימו החוקות מעבירות הנטל, טעה בקובעו כי חיילי צה"ל מצאו עצמם שלא בסיכון ממש, בניגוד לעדות הרמ"ט, שהוא עצמו קיבל אותה. זאת ועוד יחיד המרכזי, אליבא דביימ קמא, הוא בעל המכולת – הוא המעיד על התפרעות של 200 צעירים מידיי אבנים, הוא המעיד על שימוש בקלע דזיז – חאין באלו סיכון ממש!!

28. קשה להלום, לאור האמור, גם את הדברים הבאים של ביימ קמא (עמ' 25, פסקה 28):
"הידי נעשה ע"י חייל צה"ל, בהיותו שוחה בטנק (או לצידו) אין לומר כי היה חשוף
לזיקת האבנים במדיח שלא הותירה ביזו כל בירוח ולא ניתן היה לחפסיה את שלמו,
בדרך אחרת, אלא בירי...". ראשית, גרסתם של הנתבעים היתה, כזכור, שהחייל עמד מחוץ
לטנק ולא בתוכו, שנית, בהיות שכך, הרי כל בר בי רב דחי ימא מבין את הסיכון הנשקף
לשכוח ובמיוחד מקלע דויד!!

29. טעה ביימ הנכבד קמא, כשלא קיבל טענות הנתבעת בדבר ההסתכנות מרצון והאשם המכריע.
תמות עוד יותר, כיצד זה, לא גרס אשם תורם למנוח, מהיות, שאפילו לעמדת ביימ הנכבד
קמא, היה בין מיידי האבנים ולמצער - בינונים. כיון שכך, טעה גם ביימ בהתעלמו מיוזר
טענות המדינה בסיכומיה (ס. 91, 121, 144, 145, 147, 148, 150), טענות ההגנה העולות בקנה
אחד, אף עם הקביעות העובדתיות על בסיסן הכריע: כגון: עילת בת עזולה, פטור מהגנה
עצמית.

30. טעה ביימ הנכבד קמא, כשפסק עבור הוצאות קבורה בעוד שלא הובאה על כך ראיה כלשהי.

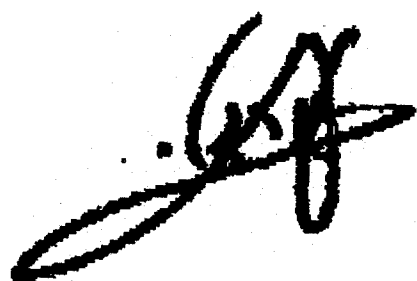
31. טעה ביימ הנכבד קמא כשקבע פיצוי בגין כאב וסבל בשיעור של 500,000 ₪, שכלל לא היה
מוצדק בגסיבות העניין, ולא כל שכן - בגסיבות של האשם המוסרי של המנוח, כפי שתואר
לעיל.

32. טעה ביימ הנכבד קמא כשקבע כי שיעור ההשתכרות לפיו יש לקבוע את הפיצוי בגין "השנים
האבודות" הינו על בסיס שכר של 2000 ₪ ולא של 1,700, כעולה מתעודת עובד הציבור לעניין
ההשתכרות באישיש, שלא הובאה לה ראיה מנגד.

סיכום

33. דין הערער להזתקבל - והנתבעה להידחות.

34. ביימ הנכבד מתבקש לקבוע סטנדרט ברור לאמירת האמת בבית המשפט, באמירה ברורה, לא
רק הפיכת החלטת ביימ קמא, אלא גם בפסיקת הוצאות בשיעור ריאלי של דיונים בשתי
ערכאות, בצירוף שכ"ט שרץ דין והפרשי הצמדה וריגית כדין. ביימ הנכבד מומנה לפרק
הסיכום בסיכומי הנתבעת ופירוט ההוצאות המצוינות שם, בהם נשאה הנתבעת, מעבר
להוצאותיה המשפטיות.

אביאל ארד, עו"ד

סגן בכיר אי למרקליטת מחוז תל אביב - אזורחי